

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 74. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388864432/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

hin Selskabeligheds Periode, da Phoebus og Bacchus vare uadskillelige Gjæster ved ethvert Samqvem, da disse stedse yttrede en mægtig Vexelvirkning paa hverandre, og en uimodstaelig Indfydelse paa alle deres Tilbedere: Bøgeret maatte indvies med Sang, og Sungen besluttes med Skaaler. Min var den sidste; ved Gildets Ende overraktes mig mit Kaldsbrev til Capellaniet i R*. To Aar efter gjorde Sognepræsten Plads for mig; og jeg ægtede nu min Henriette, med hvem jeg fra mine første Studenterdage havde været forlovet. Vi holdt en jevnlig og stedse højt venskabelig Omgang med L*.

Hans Kone havde født den anden Søn, og min den første, da en tredje Familie indtraadte i vort selskabelige Forbund: Lieutenant H* blev forlagt til det i R* garnisonerende Regiment. Han var en af de elskværdigste og meest dannede Officierer, jeg har kjendt, og gift med en Kone, der var smuk, vittig og Munterheden selv.

Doctors og Lieutenantens (eller Capitainens; thi han avanceerte hurtigt) boede Huus om Huus med hverandre; jeg ligeoverfor den Første. Med Hensyn hertil kaldte vi mellem os selv vort lille sluttede Selskab Triangelen; L* var den rette Vinkel, H* den spidse Vinkel L. H. C., jeg den anden ditto H. C. L. Vi samledes ordentligviis i een af Vinklerne hver Onsdag Aften; men udenfor Touren gjorde L* og H* ofte større Selskaber, som da hedde Circles; thi Begge vare formuende: den Første arvede betydeligt efter sin Svigerfader, den Anden efter sine egne Forældre.

Vi levede i en Forfatning, der tit syntes mig for lykkelig til at kunne worde varig. Det Eneste, Capitainen savnede, var Børn; men han havde da til Gjengæld et større Overmaal af Munterhed.

Vi tre Mænd havde uimodsigeligt de tre smukkeste og bedste Koner i R*; dog vare deres Characterer og Væsen højt forskjellige, og netop denne Uoverensstemmelse – troer jeg – var Grunden til den fuldkomne Harmonie imellem dem. Min Kone var stille, venlig og bly; hun syntes at være de to Andre subordineret, skjøndt hun i Grunden havde den dybeste Følelse og den klareste Forstand. Fru H* var altid lystig, fuld af Spøg og Indfald, og førte derfor stedse Ordet. Fru L* var stille, men hendes hele Væsen havde noget imponerende, Noget som antydede en højere Aandsoverlegenhed, som hun dog aldrig søgte at gjøre gjældende; derfor blev hun af de Andre behandlet som en ældre Søster, hvorvel hun baade var den yngste og mindst dannede.